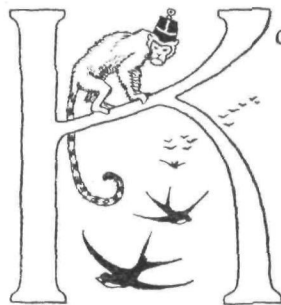

PAVEL STRMŠEK:

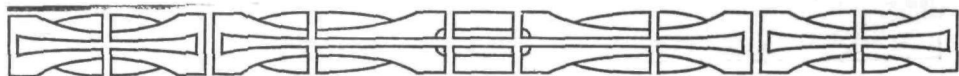
Cir in Grki.

omaj je Cir premagal Lidijce in vjel njihovega kralja Kreza, že pošljejo Grki svoje poslanca k njemu v Sarde, češ, da mu hočejo biti pokorni pod tistimi pogoji, kakor so bili prej Krezu. Cir pa jim smehlja reče:

„Ob morju je stal nekoč deček in videl v vodi mnogo rib. Vzel je piščalko in začel piskati, ker je mislil, da pridejo ribe na suho; toda ko je zapazil, da se je zmotil, je nastavlil mreže in jih je mnogo vjel. Tedaj so ribe seveda skakale semtertja, a deček jim je rekel: Sedaj vam pa ni treba plesati, ker prej niste hotele, ko sem vam piskal.“

To pa jim je povedal zato, ker ga Grki poprej niso slušali, ko jih je prosil, raj odpadejo od Kreza in so se šele sedaj vdali Ciru, ko že niso mogli drugače.

V hroščevem letu.

1.

Rjavi hrošč, škodljivec vrste prve,
po našem drevju zdaj brneč zboruje,
rastlinam hude čase prerokuje,
kjer gospodari on, je malo mrve

Pod zemljo zleže si požrešne črve,
ki ogrc in podjed se imenuje;
tam krt jih lačni najbolj pokončuje,
so ljubi mu za jed ko nam postrve.

Župan posestnikom so oznanili,
nabrati hroščev mernik mora vsaki,
potem se bodo z njim lepo menili.

Namečka mernik v kropovi namaki
županu hroščev dati smo sklenili,
ker letos v hroščih nismo siromaki.

2.

Pod hrast smo kocanogo povabili,
tja čopke moško same pricapljale,
in koklje s piščeti so pricincale,
na pasjo nogo nismo pozabili.

Oj, hrošči, slabo pač ste uganili,
ko vas zelene veje zapeljale,
misleč, da žir samo bi vam dajale —
tja v grob vas danes spravijo nemili.

Krepko potresle hrastove se veje —
oj, koliko pocepa doli žira!
Kokošja, pasja družba se zasmije.

Strašno v kokošjem goltu hrošč se vdira,
in Pazi*) ne pozna nobene meje —
glej, za županov mernik jih nabira.

—m—

*) Pes, ki mu je tako ime.

Anton Aškerc, slavni slov. pesnik, rojen dne 9. januarja leta 1856. pri Sv. Marjeti ob Rimskih Toplicah na Štajerskem, umrl dne 10. junija l. 1912. v Ljubljani. — Več njegovih pesmi je priobčenih v Ljudskošolskih in srednješolskih berilih (čitankah).

Želodek.

Čez poljano potovala
je poredna sapica
pa je stresla vejico:
„Tu imaš za godek!“ —
Z vejice je pal želodek,
a na nji ostala mu je kapica.

Zasmejale so se cvetke
in tako dejale:
„Tak? — Kje imaš kapico?
Mráz te bo pozimi! —
Teci, vjemi sapico,
jo za laske primi.“

Prišle v polje so ženjice,
žele so rumeno žito,
kosci so kosili,
in pomirale cvetice —
živ pa je ostal želodek
vso jesen, vso zimo
z glavico odkrito.

K. Andrejev.

